

СЪЗДАТЕЛ НА АНГЕЛИ

АЛЕКС НОРТ
СЪЗДАТЕЛ НА
АНГЕЛИ

Превод от английски:
Зорница Русева

 ciela

– Ако можеше да видиш бъдещето – попита я Сам, – щеше ли да искаш да го направиш?

Беше краят на учебния ден и те седяха пред сградата на шести клас. Там имаше кръгло площадче с каменен ръб и разположени в кръг цветни лехи в центъра. Сам и Кейти се срещаха там всеки следобед след края на учебния ден. Бяха на седемнайсет години. Като типични тийнейджъри седяха и си разменяха клюки. Оплакваха се от нейните родители.

Задаваха си въпроси.

Ако можеше да видиш бъдещето, щеше ли да искаш да го направиш?

Кейти се замисли над това. Беше точно от онези въпроси, които поначало я бяха накарали да се влюби в Сам, но в този момент събуди у нея чувство на безпокойство. Сам беше красив и обаятелен – много талантлив и амбициозен, – и по някаква непонятна причина, изглежда, също беше влюбен в нея. Това я правеше щастлива, разбира се, но същевременно будеше у нея страх да не го загуби. Следващата година и двамата щяха да заминат в различни университети и тази предстояща раздяла приличаше на заплаха, надвиснала на хоризонта.

Какво щеше да се случи с тях тогава?

– Кейти? – подкани я Сам.

– Не знам.

– Защо не знаеш?

– Защото я си представи, че видиш нещо, което не ти харесва?

– Тогава ще си способна да го промениш.

– Може би.

Времето този следобед беше топло, със съвсем лек ветрец. Кейти проследи с поглед групичка деца, когато минаха нехайно покрай тях, преметнали чанти през рамо, увлечени в разговор и смях. Бяха се запътили към огряната от слънце уличка, която водеше към близкото градче, а други бавно се отдалечаваха към автобусната спирка. Това ѝ напомни, че скоро щеше да се наложи пътищата им със Сам да се разделят. Кейти живееше близо до училището, а неговата къща се намираше на няколко спирки с автобус.

Дълго време Кейти се чувстваше като натрапник в своето семейство; родителите ѝ обожаваха нейния по-малък брат Крис. Но през последната година Сам беше накарал родителите ѝ да се интересуват *много* повече от нейния живот, отколкото преди това. Майка ѝ се отнасяше особено подозрително към него и беше прекалено склонна да следи връзката им, за да съблюдава да не стигне твърде далеч. Ако Кейти не беше вкъщи навреме след училище, щеше да има въпроси. През почивните дни тя и Сам нямаха право да остават сами заедно. Ако Кейти отидеше в неговата къща, майка ѝ никога не пропускате да се увери, че родителите му също са си вкъщи.

Негодуванието, което предизвикваше това у нея, нарастваше постоянно и гореше малко по-силно с всеки следващ ден. Онова, което *искаше* да направи, беше да прекарва колкото може повече време със Сам, преди да се разделят – и Кейти намираше за отчайващо несправедливо убеждението на майка си, че има право да ѝ се меси.

– Но *можеш* ли да го промениш? – зачуди се Кейти.

– Какво имаш предвид?

– Ами ако просто виждаш бъдещето, няма да знаеш как се е стигнало дотам. Така че каквото и да направиш, за да го

избегнеш, може всъщност да е това, което те е водело към него през цялото време.

Сам се замисли над нейните думи.

– Толкова си умна – каза той.

– Затова ме обичаш, нали?

– Не. Това е само *една* от причините.

Тя облегна глава на рамото му и той я целуна по косата.

Двамата продължиха да седят удобно и мълчаливо няколко секунди, а тя затвори очи и се наслаждаваше на слънчевите лъчи върху лицето си.

Но тогава Сам понечи да каже нещо и се спря.

Тя отвори очи.

– Какво?

Той се поколеба, което накара познатата тревога да пламне в нея. Не бяха говорили за това какво щеше да се случи следващата година, но тя беше сигурна, че мисълта за университета се въртеше и в неговата глава – и той може би също се тревожеше какво щеше да се случи. Може би това беше причината за неговия въпрос. Може би бе решил, че е по-добре да сложат край на нещата помежду им още сега.

Кейти се наведе по-назад от него, за да го погледне.

– Сам?

– Просто си мислех.

– Да, за какво?

– За това, че родителите ми ще се приберат чак след един час или малко повече.

Гърдите ѝ се пристегнаха за миг, а след това тревогата ѝ се изпари. Беше го казал толкова небрежно, сякаш тези думи не означаваха абсолютно нищо – все едно просто отбелязваше нещо, – но тежестта на предложението му се долавяше във въздуха и въпреки топлината на следобедното слънце тя леко потръпна.

Толкова силно искаше да се върне заедно с него у тях.

– Не мога – каза тя.

– Да, знам.

– Имам предвид... аз искам. Просто не мога.

Той кимна. Кейти се чудеше какво ли се въртеше в ума му. Дали не губеше търпение? Или може би вече се беше случило? До този момент не бе имало никакъв натиск от страна на Сам по този въпрос, но тя не можеше да се отърси от усещането, че току-що се беше провалила в някакво изпитание. И предполагаше, че точно това се бе случило. Защото въпреки че родителите ѝ сякаш не ги беше грижа за нея, тя все още беше добро момиче, нали така?

Все още правеше каквото ѝ кажат.

– Но някой ден – каза тя.

– Някой ден.

Тя погледна надясно и видя Крис, който вървеше бавно по уличката към тях. Както винаги беше сам; според нея той нямаше никакви приятели. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете, а главата му бе наведена. Беше на петнайсет, но изглеждаше по-малък и дребен за възрастта си и Кейти трябваше всеки ден да го чака и да го води къщи. Майка ѝ настояваше. Кейти предполагаше, че е логично. Все пак учеха в една и съща гимназия и двамата отиваха на едно и също място по едно и също време.

Но въпреки че много обичаше брат си, тя не му беше пазач – и когато го видя сега, негодуванието в нея пламна още по-ярко. Господи, той дори *крачеше* така, сякаш мястото му не беше тук. Защо не можеше сам да се грижи за себе си, вместо да се очаква тя да го прави? Защо животът ѝ нямаше толкова голямо значение за родителите ѝ, колкото неговият?

Сам видя как Крис се приближава към тях.

Той въздъхна и се изправи, като праметна раницата си през рамо.

– Ще се видим утре – тихо каза той. – Обичам те.

– И аз те обичам.

След това той застана пред нея и изчака тя да се изправи на крака, за да го целуне за довиждане, както правеше винаги. Но тя все още гледаше надясно, наблюдаваше как Крис върви

към тях и чувството на негодувание, което се бе натрупало в нея, най-накрая преля.

Тя погледна обратно към Сам.

– Не – каза тя. – Почакай.

Ако можеше да видиш бъдещето, щеше ли да искаш да го направиш?

Не можеш да видиш бъдещето, разбира се. Животът се живее напред. Настоящото е гледна точка, от която всеки момент в миналото е неизбежен, а всеки момент в бъдещето е невидим. Повечето от тези моменти няма да бъдат важни, но шепата ще се окажат ключови – дори разтърсващи – и никога не знаеш кои, докато не стане твърде късно.

Докато Кейти се качваше в автобуса със Сам този ден, тя не знаеше, че един местен жител на име Майкъл Хайд точно в същия момент излизаше от своята къща.

И крачеше към колата си с нож в ръка.

Онзи следобед тя прекара в къщата на Сам един час. Беше взела решение като никога да направи това, което искаше *тя* – и беше изключително вълнуващо. Щеше да се справи с последствията по-късно – и наистина, колко лоши биха могли да бъдат? След това Сам я изпрати до автобусната спирка, двамата бяха хванати за ръце и бяха притиснали раменете си един в друг. Той я целуна за довиждане. Когато автобусът потегли, Кейти му се усмихна през прозореца, докато не се изгуби от поглед, а след това погледна право напред и се усмихна на себе си. Тялото ѝ беше изпълнено с топлина и светлина. Имаше чувството, че току-що не просто беше открила една тайна, но някак самата тя се бе превърнала в такава.

След като слезе от автобуса, тя бавно закричи към вкъщи. Беше напълно подготвена за всяка караница, която можеше да я очаква, но в същото време искаше да задържи това чувство вътре в себе си възможно най-дълго. И освен това беше един красив следобед. Слънцето все още грееше ярко и топло и имаше прекрасни лъчисти отблясъци, които подчертаваха

свежите цветове в света около нея. Накъдето и да погледнеше, сякаш виждаше нещата за първи път. Сякаш всичко се беше променило.

И разбира се, беше точно така. Тя просто още не го знаеше. Кейти стигна до тяхната улица.

Когато зави зад ъгъла, пред погледа ѝ изникна една гледка, която нямаше никакъв смисъл. Те живееха в тих район, но улицата пред нея беше претъпкана с полицейски коли и микробуси. Накъдето и да погледнеше, се виждаха мигащи червени и сини светлини. Гледката на всичко това я накара да замръзне на място. Погледът ѝ се спря на един жълт кордон, опънат от другата страна на улицата, а зад него сякаш обикаляха безброй полицаи. Част от нея осъзнаваше, че трябва да е било много шумно, но за няколко секунди сякаш се намираше под вода и не чуваше нищо друго освен собствения си пулс, който бумтеше в ушите ѝ.

Случило се е нещо ужасно.

Винаги щеше да помни онова чувство, от което ѝ се повдигаше, а стомахът ѝ се свиваше на топка. И тя щеше да запомни онова, което го съпътстваше: отчаяното желание да се върне назад във времето и да промени нещата.

Моля те, щеше да помни как си е мислила.

О, Господи, моля те.

Защото в този момент тя беше готова да се откаже от Сам в името на тази възможност.

Щеше да се откаже от самата себе си.

Щеше да се откаже от всичко.

Кейти направи няколко колебливи крачки напред, като отначало не беше сигурна дали тялото ѝ ще работи правилно – и след това се затича. Един от полицаите я видя да се приближава и я прихвана при кордона. Тя не го знаеше в онзи момент, но той я очакваше. Родителите ѝ се бяха обадили в къщата на Сам, докато тя беше в автобуса, и бяха узнали, че е на път.

– Хей – внимателно каза полицаят. – Хей.

Кейти не му обърна внимание. Той беше висок и едър, така че ѝ се наложи да отстъпи встрани, за да надзърне покрай него към онова, което се случваше от другата страна на кордона.

Кейти не разбираше какво вижда – не и в онзи миг. Но въпреки това попи всяка подробност и дори седемнайсет години по-късно все още можеше да види всичко също толкова ясно – всеки път, когато затвори очи.

Старата червена кола, спряна накриво на тротоара, където беше завила, за да препречи пътя на Крис.

Кървавите пръски от мястото, на което е бил намушкан многократно.

И по-голямата локва кръв в канавката, където Майкъл Хайд беше започнал своя отчаян опит да отреже лицето на нейния брат.